

Stosownie do art. 106 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, organ pomocy społecznej ma obowiązek orzec w decyzji o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia. Z unormowania tego wynika, że każda zgłoszona organowi pomocy społecznej potrzeba powinna być rozpatrzona w procesowej formie decyzji administracyjnej. Żaden przepis nie wymaga jednak, aby zgłoszone przez stronę w zbieżnym czasie różne potrzeby musiały zostać rozpatrzone łącznie jedną decyzją. Każda potrzeba może podlegać odrębnej analizie co do jej celowości oraz możliwości organu pomocowego w jej zaspokojeniu. Organ orzekający może więc zdecydować czy rozstrzygnie wnioski strony łącznie czy odrębnie.

W niniejszej sprawie skarżąca wystąpiła o specjalny zasiłek celowy jednak organ pomocy społecznej odmówił przyznania takowego zasiłku. Dochód skarżącej przekraczał kryterium dochodowe o kwotę 285,20 zł, warto pokreślić, że nie jest to minimalna kwota (jak wskazywała skarżąca).

Z wywiadu wynika, że skarżąca zamieszkuje lokal ZBK, opłaty reguluje na bieżąco. Istotnym jest też, że skarżąca regularnie korzysta z pomocy społecznej w formie dodatku mieszkaniowego, nieodpłatnych posiłków. W miarę możliwości organ I instancji udziela skarżącej dodatkowego wsparcia finansowego na pokrycie kosztów zakupu żywności, leków. W sierpniu 2022 r., czyli w okresie, którego dotyczy odmowna decyzja, skarżącej udzielona została pomoc na zakup leków i żywności w kwocie 150 zł, tj. przekraczającej średnią wsparcia udzielonego innym beneficjentom. Sąd wskazał, że w takiej sytuacji, uwzględniając całokształt możliwości finansowych skarżącej w miesiącu sierpniu 2022 r., w tym udzieloną jej już pomoc w postaci nieodpłatnych posiłków i dofinansowania kosztów leków i żywności, należy zgodzić się z organami orzekającymi, że kolejny wniosek o dofinansowanie zakupu odzieży, obuwia i środków czystości, chociaż dotyczy niezbędnych potrzeb bytowych, to nie stanowi szczególnie uzasadnionego przypadku.

Z brzmienia art. 41 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej wynika, że specjalny zasiłek celowy "może" być przyznany. Przepis ten nie obliguje organu do przyznania tego świadczenia. Nawet jeżeli można byłoby uznać, że skarżąca spełnia przesłanki z art. 41 pkt 1, to nie oznacza, że posiada roszczenie o przyznanie specjalnego zasiłku celowego. Przepis ten zezwala organowi orzekającemu na miarkowanie udzielanej pomocy, a nawet odmowę jej przyznania z uwagi na obowiązujące zasady przy korzystaniu z pomocy społecznej. Prawidłowo organy orzekające argumentowały, że rozpoznając wniosek pomocowy właściwy organ musi mieć na względzie nie tylko interes osoby wnioskującej, lecz także interesy innych osób będących w trudnej sytuacji materialnej, a korzystających z pomocy społecznej. Organ pomocy musi uwzględniać fakt, że ograniczone środki finansowe, jakimi dysponuje, winny trafić do jak największej liczby osób potrzebujących.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. II SA/Ol 819/22

Źródło: [CBOSA](#)